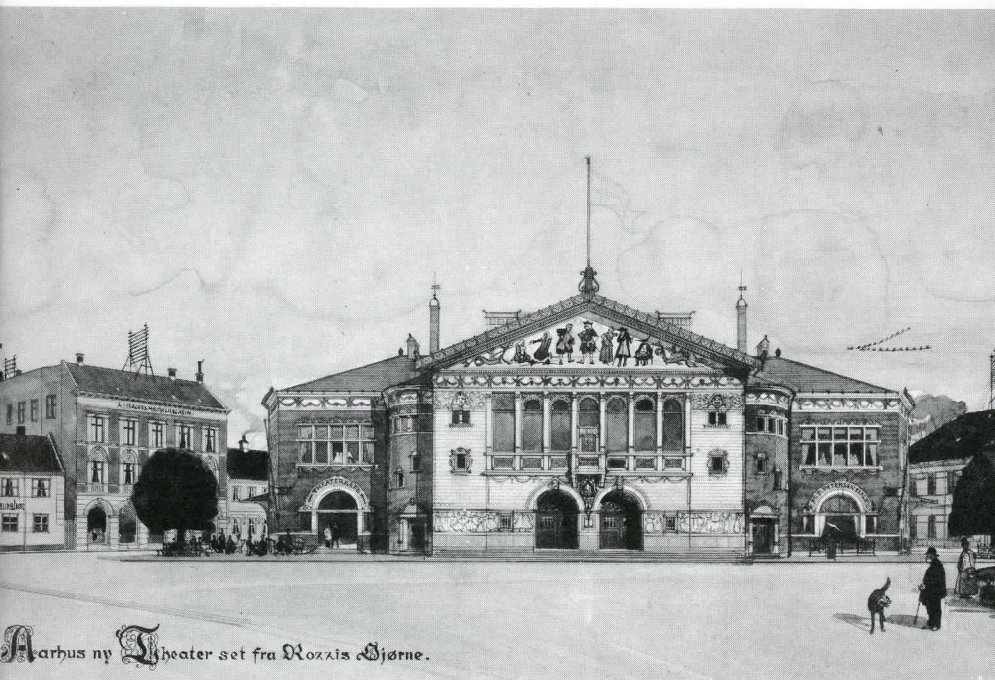

Aarhus ny Theater set fra Røzzis Børne.

AARHUS TEATER

AARHUS TEATER

Sæson 1972-73

Teaterchef: Edvin Tiemroth

BEAUMARCHAIS

BEAUMARCHAIS:
FIGAROS BRYLLUP

Premiere den 31. december 1972

Figaros forfatter eller frækhedens triumf

Pierre Augustin Caron (de Beaumarchais) (1732–1799) prøvede lidt af hvert i sin karriere. Hans liv var i sig selv et eventyr og hans nærmeste selvportræt er naturligvis den mere end frække tjener-figur Figaro, der snu og dristig taler datidens mægtige og privilegerede midt imod i årene op til den store franske revolution.

Han kendte af egen erfaring sine lus på gangen, forstod at spille de riges spil og blev selv meget velstående. »Ma vie est un combat« (»Mit liv er en kamp«) skrev han som valgsprog til sine samlede skrifter. Hans kampmidler var en utrolig opfindsomhed på vidt forskellige områder, en stor snarrådighed og kvikhed i skrift og tale og især en næsten utrættelig kamplyst.

Han blev født som urmagersøn og udlært så effektivt i faget, at han allerede som 20-årig gjorde en opfindelse, der forhindrede datidens ure i at gå for hurtigt. Som en slags 'Per Døver' fik han derefter ansættelse ved Ludvig d. XV's hof i Versailles som »Hörloger du Roy« (Kgl. urmager). Via en stilling som »controleur de la bouche« (Kgl. hofsmager ved taflet) avancerede han hurtigt til at undervise de fire kongelige døtre i harpespil – han forbedrede også harpekonstruktionen – og de kgl. døtre fik i al ærbarhed »gode og sunde interesser« som musik, kokekunst, historie, sprog etc.

Halvadelig blev han selv i 1757; han kaldte sig *de Beaumarchais* efter en mindre landejendom i sin kones besiddelse; hun døde iøvrigt kort tid efter og onde tunger hviskede! – Han var kort sagt også en struggler og parveny i datidens bedste stil.

Han fik mægtige beskyttere og kom ind i store finansoperationer, der gav godt med penge, men også farlige misundere. Han kastede sig med stor kampiver ud i diverse processer, bl. a. til fordel for en søster, der blev svigtet af en spansk adelsmand; hun fik hævn og han fik berømmelse: det var den såkaldte Clavigo-affære, der inspirerede Goethe til dramaet af samme navn.

En anden proces imod dommeren Goezman og hans kone skaf-

Fortsættes side 6

Fortsat fra side 3

fede ham litterært ry, inden han slog igennem med sine to Figarokomedier »Barberen i Sevilla« (1755) og »Figaros Bryllup« (1785) – I sig selv var Gozman-sagen latterlig, men tidstypisk: Beaumarchais ville have audiens hos dommeren og bestak derfor konen med 15 Louisdor og andre smågaver. Han fik ikke den audiens han ønskede, men fik smågaverne tilbage, og hun beholdt de 15 Louisdor for egen mund.

Det blev en prægtig sag om dommerens bestikkelse og hele det franske retssystem, inkl. adelens forrettigheder. Beaumarchais appellerede direkte til den franske offentlighed med vittige flyveblade, der grumt satirisk udleverede de højst korrumperede modstandere til spot og spe, og samtidigt angreb hele det enevældige system.

Beaumarchais vandt sagen og de 15 Louisdor, men på ydmygende vilkår: Hans flyveskrifter skulle til gengæld brændes af bødlen som en symbolsk irrettesættelse; han var i de privilegeredes øjne gået for vidt.

Men han blev rehabiliteret via en grandios krogvej. Ved at bombardere Ludvig d. XVI og hans ministre med skrivelser om sit syn på de nord-amerikanske fristaters sag (senere USA), fik han bemyndigelser til at sende hjælpeforsyninger i større mængder. I al hemmelighed og til dels for egen regning og risiko. – Da det var i orden, lod han nogle ord falde på rette steder om Gozman-sagen, fik den genoptaget og blev helt rehabiliteret og blev folkehelt.

Til gengæld fik han en løbende sag med amerikanerne, der ikke ville betale alt hvad de skyldte ham; først i 1835 fik Beaumarchais' arvinger af kongressen i Washington udbetalt en sidste rate på 800.000 frc. – Men Beaumarchais kunne bære tabet dengang og blev meget velstående i årene op til 1789.

Lad dette være smagsprøver på, hvordan Beaumarchais udfoldede sig i enevældens sidste år; det var et farligt spil og han havde da også nu og da i fængsel for sin frækhed.

Hans varige ry hviler imidlertid på de to Figaro-komedier, især på Figaros Bryllup. – Stykket var skrevet færdigt allerede i 1781, men fik først efter mange indviklede intriger, (hvor hoffet igen var indblandet) premiere i 1784 på Comedie Française.

Det var især Figaros store monolog i 5. akt, der tog keglere. Frække tjenere havde man set før bl. a. hos Molière, men at tjener direkte fra scenen anfægtede sin herres nedarvede privilegier ud fra en tankegang om den kløgtigeres ret til at kæmpe sig frem, det var nyt, selvom det lå i tiden.

Men det var også vittigt, at selv de privilegerede med trækprocent 0 og herremandsrettigheder til tjenestepiger faktisk lo med. Endnu.

»Nej, herr greve, De får hende ikke, De får hende ikke Fordi De er en fornem herre, tror De, De også er et geni!

.... Adel, formue, rang, embeder, alt det gør en mand stolt! Men hvad har De gjort for at opnå alle de fordele? Bare ladet Dem føde! og så er De ellers et ganske almindeligt menneske! Mens jeg – et nul i den store hob – har måttet bruge større kløgt og mere beregning, bare for at overleve«.

Fem år senere var Ludvig d. XVI's enevoldsherredømme på fallittens rand. Kongen måtte bevæbne sig til at indkalde en stænderforsamling, der også omfattede den hidtil så foragtede Trediestand (datidens egentlige skatteydere og lønmodtagere) – 5. maj 1789 trådte stænderne sammen i Versailles som en Nationalforsamling, hvor diverse 'Figaroer' og andre frække trediestandsfolk førte det store ord.

14. juli blev Bastillen stormet, endda til stor ulempe for rigmanden Beaumarchais, der netop havde bygget sig et stort palæ med udsigt til det berygtede fængsel (ved den nuværende Bld. Beaumarchais). Han måtte dele penge ud for at vinde popularitet, men det gik ham halvdårligt under revolutionen. En tid måtte han endda leve i landflygtighed. – Trods sit levende vid og sin fremsynetthed (lige før han døde, udkastede han bl. a. planer om en Panama-Kanal!) tilhørte han alligevel 'det gamle regime'.

Chr. Ludvigsen

Tidstavle

24. januar 1732
Beaumarchais fødes i Paris

	1754		Ludvig Holberg dør.
Beaumarchais bliver kgl. urmager	1755		
Beaumarchais rejser til Ma- drid: Clavigo	1764		
	1766		Christian VII på tronen i Danmark-Norge.
Beaumarchais debuterer som dramatiker med »Eugénie« – Fiasko	1767		
	1769		Napoleon fødes.
Beaumarchais i proces med rig- manden Paris-Duverneys arvin- ger, senere med dommer Goez- man	1773		Jesuitterordenen ophæ- ves.
	1774		Ludvig d. XV dør. Lud- vig d. XVI på tronen.
Beaumarchais arbejder som hemmelig diplomat for den franske stat. Beaumarchais får succes som dramatiker (»Barberen i Sevil- la«)	1775		
Beaumarchais får skandale-suc- ces med »Figaros Bryllup« ...	1784		Statskup i Danmark; kronprinsen får magten.
Beaumarchais' tekst forbydes rundt om i Europa, bl. a. i Wien	1786		Beaumarchais' tekst på Det Kongelige. Mozarts opera »Figaros Bryllup« til Da Pontes italienske libretto, stor succes i Wien.
	1789		Nationalforsamlingen i Versailles. 14. juli etc.
Beaumarchais får fiasko med sit sidste stykke »La mère cou- pable«	1792		Septembermyrderierne.
Beaumarchais må drage i land- flygtighed, tages til nåde igen. Nye diplomatiske missioner ...	1793		Ludvig d. XVI henrettes. Rædselsherredømmet.

1799 Beaumarchais dør i Paris

Susanne Lundberg (*Rosina*)
og Peter Bork (*Almaviva*).

Lisbet Jørgensen (*Fanchette*), Ole Wegener (*Figaro*) og Tove Wisborg (*Marcelina*).

Fra »Forfatterens Forord«

»... jeg har god grund til at sige,
at De finder mit stykke en kende for morsomt,
fordi det ofte er for alvorligt.«

I et forord til »Figaros Bryllup« forsvarer Beaumarchais sig imod at skulle have begået noget anstødeligt, og undervejs beskriver forfatteren sit stykke. Her er nogle enkelte citater:

»Jeg har ment, og tror stadig, at man på teatret hverken opnår stor følsomhed, virkelig moral eller god og sand komik uden slagkraftige situationer, som altid har deres udspring i et socialt misforhold i det emne, man vil behandle.«

»Laster og misbrug forandrer sig netop ikke, men forklæder sig på tusind måder i de fremherskende moralbegrebers maskering. At demaskere disse begreber og vise deres sande ansigt frem, deri ligger et ædelt hverv for det menneske, der vier sit liv til teatret.«

»... forfatteren har udnyttet en smidig kompositionsform eller snarere formet sin fremstillingsmåde til kritisk at kunne spejle et udstrakt misbrug, der hærger samfundet.«

»Af denne ret livlige styrkeprøve mellem på den ene side magtmisbrug, princippers tilsidesættelse, ødselhed, opportunisme og alt, hvad forførelse rummer af tillokkelse – og på den anden side vitalitet, åndrigthed og diverse reserver, som en underordnet, der er blevet trådt på, kan føre frem for at afværge angrebet – udvikles i mit stykke et lystigt intrigespil, hvori *ægtemanden i forførerrollen* ser sig modarbejdet, besværet, udmattet, standset i sine planer og ikke mindre end tre gange på denne dag tvunget til at knæle for sin hustrus fødder. Hun

som i sin godhed, overbærenhed og følsomhed tilgiver ham til sidst . . .«

» . . så kommer det gennem hele stykket klart for dagen, at ingen vil bedrage greven, men blot hindre ham selv i at bedrage alene af den grund, at grevinden kun vil genvinde sin mand, er alle de ydmygelser han må lide i sandhed yderst moralske, ingen af dem er vanærende.«

»I hvilken situation fremstiller man bedst hende, der er svigtet af en for højt elsket ægtefælle? I det kritiske øjeblik, hvor hendes velvilje over for et kært barn, hendes gudsøn, truer med at blive en farlig lyst, såfremt den følsomhed, der nærer interessen, slippes løs af hendes harme.«

Mod sit forords slutning sammenfatter Beaumarchais:

»Til sin moraliseren i stort og småt fordelt i kaskader af munterhed, til en yderst livlig dialog, der ikke røber det slid, den har kostet, følger forfatteren en letspunden intrige, hvori kunstfærdighed skjules af kunstfærdighed, og som uden ophør forvikles og afvikles i en række komiske situationer, pikante og stadig afvekslende optrin, der i tre og en halv time besnærer, uden at trætte, publikum, . . hvad er der da at gøre for de stakkels bæster, som alt dette irriterer?« . .

Sammenstykket af *Sven M. Clausen*

5. forestilling i sæsonen 1972-73

BEAUMARCHAIS:

FIGAROS BRYLLUP

Komedie i 6 dele

Oversættelse:

KAREN NYROP-CHRISTENSEN

Sangtekster:

ASGER PEDERSEN

Musik:

OLE SCHMIDT

Scenografi:

JØRGEN ESPEN-HANSEN

Koreografi:

RUTH og VERNER ANDERSEN

Isenesættelse:

ASGER BONFILS

PERSONERNE:

Grev Almaviva, overdommer i Andalusien
 Cherubino, grevens første page
 Bartholo, læge i Sevilla
 Figaro, grevens kammerfører og slotstoged
 Antonio, slotsgartner, Suzannas onkel
 Bazilio, organist og sanglærer hos greven
 Don Guzman, dommer
 Doscarras, »Dobbeltkonfekt«, retsskriver
 Pedrillo, grevens rideknægt
 En dørvogter hos greven
 Pedro del Sol, en ung hyrde

Rosina, grevinde, gift med grev Almaviva
 Marcelina, oldfrue på grevens slot, tidligere i huset
 hos dr. Bartholo
 Suzanna, grevindens kammerpige, Figaros kæreste ..
 Fanchette, Antonios datter
 Tjenere, bønder, piger, underdommere.

Musikanterne: Ole Berg Nielsen – Poul Petersen –
 Anders Errboe – Hans Jacob Sahlert
 Erik Wessberg.

Handlingen foregår på slottet Aguas-Frescas, tre mil fra Sevilla.

Pause efter 3. del

Peter Bork
Ilse Rande
Freddy Koch
Ole Wegener
Jørgen Fønss
Svend Dam
Aksel Erhardt
Børge Hilbert
John Martinus
Gunnar Brandt
Nis Bank-Mikkelsen

Susanne Lundberg
Tove Wisborg
Elsabeth Steentoft
Lisbet Jørgensen

Scenemester:
 Kai Johansen
 Belysningsmester:
 Carl E. Andreassen
 Regi:
 John Lindskov
 Suffli:
 Ingeborg Jensen

Spilletid ca. 2½ time

Grevens bryllup - eller hvad der skete i forrige akt

Da Figaro på sin bryllupsdag i sorgløs forventning tager bestik af ægtesengens placering, er der gået tre år siden grev Almaviva ved Figaros hjælp gennemførte sit ægteskab med Rosina. Begivenhederne dengang er handlingen i Beaumarchais' første komediesucces, »Barberen fra Sevilla«:

– Lidenskabeligt betaget efter kun et glimt af den unge Rosina forlader grev Almaviva hoffet i Madrid for at opsøge pigen. Hun bor i Sevilla hos den aldrende doktor Bartholo, der er sat til at opdrage Rosina og forvalte hendes formue, da hendes adelige forældre er døde. Under dække af formynderskabet holder Bartholo den unge pige bag låste døre og tilgitrede skodder, idet han ikke alene skalter og valter med hendes formue, men også har bestemt hendes skønhed for sin egen person.

Almaviva indfinder sig som tilbøder under Rosinas balkon samtidig med, at Bartholo i al hemmelighed træffer de sidste forberedelser til brylluppet med sin unge myndling den efterfølgende dag. Til at hjælpe sig har Bartholo engageret Bazilio, der er organist af profession, og som derfor også giver Rosina sangundervisning. Bazilio er stik-i-rend-dreng for hvad som helst, blot betalingen er god nok.

Bartholos trængsler begynder, da grev Almaviva i sin venten ved balkonen træffer en gammel bekendt, barberen Figaro. Grevten får hurtigt hans tilsagn om hjælp til at befri Rosina, og da Figaro i forvejen bor hos Bartholo, kan den intrigelystne barber straks gå igang.

Begivenhederne tager fart. I løbet af én og samme dag lykkes det Almaviva med bistand fra Figaro først at kontakte Rosina og

der næst i forskellige forklædninger at mødes med hende i Bartholos hus. Bl. a. optræder greven som vikar for musiklæreren og opnår derved at aftale et stævnemøde med Rosina.

Bazilio selv har fået nys om Alнавivas planer, men musiklæreren bringes til tavshed for en tid af grevens pengepung. Doktor Bartholo derimod beslutter sig til at fremskynde sit bryllup. Ved Figaros mellemkomst får imidlertid også greven lavet en ægteskabskontrakt og bestilt notaren.

En kort stund bringer begivenhederne nu Bartholo ovenpå. Han får over for Rosina fremstillet den nye tilbeder som uhæderlig, og i sin skuffelse siger Rosina ja til at ægte Bartholo. Hun røber tilmed, at der skal være stævnemøde på hendes værelse.

Doktoren styrter omgående af sted efter vagten. Alnaviva træder ind til Rosina via balkonen og opklarer misforståelsen. Hun falder i hans arme, og for næsen af Bartholo, der er på vej med øvrigheden for at gribe den ubudne gæst, forener Figaros notar de to unge. I mangel af et vidne optræder Bazilio beredvilligt, formodels nok en pengepung fra greven.

Den unge brud er gået Bartholos næse forbi, men Alnaviva skåner doktoren for offentlig skandale ved at give afkald på resterne af Rosinas formue. —

Figaro kan afslutte komedien ved at pege på det naragtige i at lægge sig ud med kræfter som ungdom og kærlighed — havde greven ved *sit* bryllup taget denne bemærkning til sig, havde noget måske set anderledes ud ved »Figaros bryllup«!

Sven M. Clausen

Kvinden i samfundet

Aarhus Teater har bedt Hanne Reintoft læse *Figaros Bryllup* og fremkomme med sin opfattelse af stykket. Hanne Reintoft har i 1972 udgivet bogen *Kvinden i klassesamfundet*.

»Blandt væsener, der har fået liv og tænkekraft er kvinden blandt dem, som er værst fortrykte. Hun med sin medgifts rige skatte må jo sin ægtefælle købe og får med ham da sit livs behersker. Det værste af alt ondt som findes«.

Således klagede allerede Medea i Euripides klassiske sørgespil og sådan var kvindens vilkår ved den menneskelige civilisations begyndelse.

Sådan har det ikke altid været. Ursamfundenes kvinde stod stærkt – engang herskede matriarkatet, og da antropologer i sidste århundrede fandt et stamme i Kamerun, hvor det matriarkalske livsmønster stadig fandtes, hørte de til deres undren, mænd have en helt anden stilling til kvinden end vi mennesker ellers erindrer. En høvding i denne stamme blev spurgt om han havde børn og svarede leende: »i vort folk er det kvinderne, der får børn«.

Men med civilisationens indtræden led kvinden »sit verdenshistoriske nederlag og blev slave af manden – en slave for hans lyster og et redskab for hans børneavl«, som en af den klassiske marxismes grundlæggere Friedrich Engels skriver.

Det skuespil, som Aarhus Teater nu opfører, giver – pakket ind i barok humor – også et strejflys hen over såvel kvindens forhold, som forskellen mellem rig og fattig – mellem herskab og tyende, skuespillet er typisk for feudaltidens kunst og feudaltidens opfattelse af høj og lav – mand og kvinde – men det bærer også i sig

Fortsættes side 28

Ilse Ranke (*Cherubino*) og Elsebeth Steentoft (*Suzanna*).

Fortsat fra side 25

feudalismens endeligt – og viser denne opløsningstids korrupsion – dens pludselig vigende klasseforskel og menneskenes forvirring i slige tider. Bag løjer og lystighed – for os kun af kuriositetens værdi – øjner vi de store revolutioner, der gjorde op med adelsvældet og banede vejen for det borgerskab, der skulle komme til at udøve deres klassemagt.

Hvad vil de os – de fjerne lidt støvede figurer i Figaros Bryllup. Bag masker og kostymer hvisker Figaro og Suzanne til os om underklassens mand og kvinde – om deres lidelse og fornærelse i adelens tjeneste og vi får fjerne anelser også om det danske tyende, der end ikke turde stige ned fra træhesten, da befrielsen kom, fordi de var så grundigt vant til at sidde der. Undertrykkelsen sidder som brændemærket dybt i kødet, men Figaro som repræsentant for noget af det nye i den tid – den besiddelsesløse – den, af intet frembårne – klarer sig ved at være hurtig i hovedet, ved en blanding af den frihedssøgendes mod og det socialt normløse menneskes fejghed overfor den tids herskende klasse, der følte jorden under sig gyngende og så tidligere tiders rettigheder truet.

Vi ser intet til den fortvivlelse og lede, som tidens virkelige Figaro og Suzanna må have følt – datidens kunstnere har vel ikke turdet skildre det. De var afhængige af de mægtige, velhavende mæcener og måtte udøve deres kunst under trussel på brødet, men det må have været eet af tidens tegn, at forfatteren har turdet lade, ikke mindst, Suzannas foragt for herskabet skinne så stærkt igennem.

Men hvad giver denne Suzanna hendes frimodighed, hendes evne til at spille med de forhåndenværende muligheder. Antagelig hendes forhold til hendes frue – den ulykkelige grevinde. Suzanna kan minde om et langt senere billede af den berømte franske maler Degas, hvor man ser en tjenestepige hjælpe sin frue op af badet. Hun har et lille selvsikkert glimt i øjet, mens hun betragter sin rige frue i pomp og pragt, fordi hun ved sammenligningen bliver enig med sig selv om, at hun er kønnere. Og er Suzanna end klassemæssigt undertrykt og betydeligt ringere stillet end den

velbjærgede grevinde, venter hun vel ikke i sin henrykkelse over det forestående ægteskab med Figaro den kønsmæssige undertrykkelse som er grevindens lod i hendes, til det prostituerede grænsende, adelige ægteskab med den greve, som antydningstvis har været lidenskabeligt forelsket i hende (og hendes medgift), men som nu er ligeglad med hende, omend han for sin egen æres og velbehageligheds skyld, vogter som en løve over sin såkaldte »mandsære« og hendes troskab, selvom han ikke værdsætter hendes følelser. Medeas suk århundreder før, kunne være grevindens ord i dette skuespil og hun oplever at de eneste, der har lidt tilovers for hende, er det tyende som hun kun periodisk kan have fællesskab med, og hvis forventning til hende ikke er venskab, men belønning i form af klingende mønt eller anden gunst. Suzanna står vel nok stærkt plantet på begge ben i sin hverdag som den ulykkelige page Cherubino, der snart er mand og snart kvinde, snart forelsket i forelskelsen, snart i Suzannas kødelighed og oftest i grevindens fornemhed og sociale status. Pagen – Cherubino, udvisker stadig grænserne for os mellem mand og kvinde, mellem seksualitet og dyb lidenskab, men tilbage bliver med afgrundsdyb klarhed, forskellen mellem rig og fattig.

Greven giver os det allerbedste tidsbillede. Tvunget af de nye tanker i tiden har han opgivet tidligere tiders afskyelige bruderet, hvor feudalth Herren havde ret til den første nat med den nygifte tjeneste-pige. Men hans begær, hans utilfredsstillende ægteskab, hans egen bundethed af overklassens ægteskabelige normer, får ham til at protestere mod det ham påtvungne frisind. Han aner vel også, at det ikke var den første rettighed, som han skulle komme til at opgive. Man fornemmer hans ambivalens, hans angst for tidens tegn, hans forvirring og hans hang til tyraniet, og dermed Figaros adgang til at bedrage, irritere og latterliggøre ham, bliver den pris, som han må betale, fordi han hverken kan styre sit begær eller udøve sin patriarkalske myndighed i usikkerhed over det der skal komme. Alle samfund i opløsning har haft herskere som han.

At opløsningstendensen i tiden var stærk ses allerklarest af den oplagthed, hvormed skuespillets forfatter beskriver tidens dømmende myndighed, den domstol, som greven lader nedsætte for at

afgøre – Figaros pengemæssige og ægteskabelige forpligtelser, før han allernådigst af herskabet får lov at gifte sig med Suzanna.

Beskrivelsen af den tids dommere, ligner til forveksling beskrivelser af vor tids dommere og afsløringen af dumhed, lakaj-tjeneste, overfor den herskende klasse og korruption, har antagelig vakt samme forargelse den gang som nu. Men i hine tider må foragten for ret og retfærdighed have været langt fremskreden. Vi ser klart, at forfatteren tør vise langt større mod ved beskrivelsen af datidens embedsmænd, end ved fremstillingen af andre store problemer.

Men problemstillingen ender lidt falsk – ved slutningen af skuespillet kan man føle, at ens sympati har samlet sig om den stakkels grevinde, der kun har udsigt til at ældes, lukket inde som hun er i sit bur af rigdom og følelseskulde. Det er ikke realisme – det er nok Suzanna og Figaros pludselig opdukkede biologiske mor Marcelina, vor medlidenhed skal samles om. Mødte vi dem senere i deres »skin«liv, var de nok mere medtagne af eksistenskampen end grevinden, omend hun nuanceret kan formulere sin klage.

Få år senere end dette skuespil gav den store franske revolution genlyd over hele verden.

Kvinderne var med forrest på barrikaderne. Ingen kan undre sig over det heller ikke på grundlaget af munterheden i Figaros Bryllup.

Hanne Reintoft

Elsebeth Steentoft (*Suzanna*) og Svend Dam (*Bazilio*).

Ole Wegener (*Figaro*), Elsebeth Steentoft (*Suzanna*), Freddy Koch (*Bartholo*), Tove Wisborg (*Marcelina*) og Aksel Erhardtsen (*Don Guzman*).

Næste forestilling

Joe Orton:

HVAD TJENEREN SÅ GENNEM NØGLEHULLET

Hvad tjeneren så gennem nøglehullet blev det sidste den unge Joe Orton nåede at skrive. Han døde i 1967, før hans morsomme og farceagtige komedie havde haft premiere. Trods sin ungdom og den korte tid han nåede at skrive, producerede han den nyere engelske dramatisks største publikumssucceser.

Det er den engelske teaterkritiker, John Russell Taylor, der har gjort status over Joe Orton med ordene: elsket og savnet.

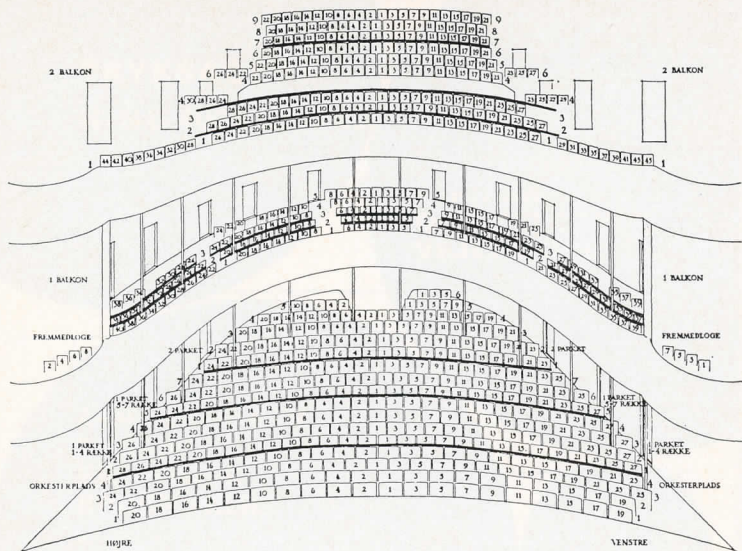
I handlingen til *Hvad tjeneren så gennem nøglehullet* – der udspiller sig på hovedpersonen dr. Prentice's psykiatriske klinik – er der stof nok til en tre-fire almindelige komedier. Der er fart på!

De orton'ske personer har den særhed, at de ligegyldigt hvilket vanvittigt, mærkeligt eller foruroligende, der hænder dem, beholder en præcision i de sproglige udtryk, som har fået andre engelske kritikere til at sammeligne Orton med selve Oscar Wilde. Begivenhederne beskrives og omtales i det almindelige og sædvanlige dagligsprog.

Denne specielle blanding af handling og personer giver en ganske særlig art komik, der i *Hvad tjeneren så gennem nøglehullet* bl. a. skal formidles af gæsten Jørgen Ryg i rollen som dr. Prentice.

Edvin Tiemroth sætter i scene i Helge Refns scenografi og Benny Andersen oversætter. På rollelisten står iøvrigt Lho Jansberg, Erno Müller, Erling Dalsborg, Bendt Hildebrandt og Anne Jensen.

Premiere omkring 1. februar.

	Ord. pris		Ord. pris
2. balkon, 7.-9. rk.	7,00	1. balkon, 2. rk.	21,00
2. balkon, 4.-6. rk.	10,00	1. balkon, 1. rk.	25,00
2. balkon, 2.-3. rk.	12,00	2. parket, 1.-6. rk.	15,00
2. balkon, 1. rk.	16,00	1. parket, 5.-7. rk.	20,00
1. balkon, fremmedloge ...	27,00	1. parket, 1.-4. rk.	22,00
1. balkon, 3. rk., siderne ...	11,00	Orkesterplads, 1.-4. rk.	25,00
1. balkon, 3.-5. rk., midtfor .	19,00		

Studioscenen, enhedspris kr. 14,00

BILLETSALG

Store scene: Billetter kan købes og forudbestilles 6 dage frem fra kl. 11-18 i Scalas forhal, telf. (06) 12 26 22. - Efter kl. 18 kun salg til forestillingsdagen i billetkontoret i teatrets forhal.

Studioscenen: Billetter kan købes og forudbestilles 6 dage frem fra kl. 15-18 i Scalas forhal, telf. (06) 12 26 26. - Efter kl. 18 kun salg til forestillingsdagen ved billetskranken ved **Vagtmesterindgangen, Skolegade 4.**

Ved telefonbestilling betales et noteringsgebyr på 20 øre pr. billet. Billetpriserne er incl. moms og garderobe. Ved gæstespil og særforestillinger kan billetpriserne forhøjes.

Programmets forside:

Illustration til kgl. bygningsinspektør, arkitekt Hack Kampmanns originalprojekt, 1898.